

ros confirmans, contestansque Deos; id ut legati mandarent, magnopere suadebat: qui, perculso temere exercitu, militibusque aut dispersis, aut pedem referentibus, eam rem aggredi non sunt ausi. Ex Gallis interfecti sunt ad mille, atque ex iis dux vigilum regis, itemque sagittariorum, & magistratus is, quem ipsi *magnum Mareffalem* appellant, aliique præfecti militum decem: tum nothus Bojus, primæ fere apud regem auctoritatis, & magni inter Gallos nominis, vulnere accepto, duoque magnorum principum liberi, & sacerdos regius, aliique captivi facti, cum eo prælio ex Venetorum exercitu nemo vivus in hostium potestatem venisset.

Postero die rex ante lucem igne plurimo facto, ut ejus copiae ibi esse viderentur, sine ullo strepitu abiit, celeritateque usus, quam longissime potuit, antecessit. Veneti mane consequi regem cum vellent, Taro flumine, quod ea nocte creverat, impediti restiterunt. Tum Severinas, qui prælio cum suis abstinuerat, imperatori legatisque sese obtulit, si sibi equitatum leviolem traderent, se regem remoraturum, dum ipsi cum reliquo exercitu veniant. Re impetrata, cum equitibus mille quingentis Italibus profectus, longiore itinere per occasionem suscepto, quod flumen crevisset, consequendi regem eo die volens tempus omisit: quem postea cum esset consecutus, ei dux ministerque itineris potius, quam morator fuit. Astam prope usque: ut id quod petierat ab imperatore legatisque, propterea videretur petiisse, ut illum in tuto sisteret. Id ab eo de Ludovici sententia esse susceptum ea res indicio fuit, quod Bernardo Contareno ab Ludovico petenti, uti se cum suo equitatu extremum regis agmen aggredi sineret, Ludovicus non permisit. Eo biduo magnus equitum conscriptorum, multo major militum numerus ad exercitum Venetorum venit. Imperator subside flumine cum exercitu profectus, cum rex bidui eum itinere præcederet, consequendi regem facultate amissa, Græcos equites levissimos sexcentos misit, qui ejus agmen carperent, quaque possent, exercitui nocerent. Ii dum

*Caroli regis
fuga.*